

Krajani v Stari Ljubljani so vestni

Komunalni delavec sem in moja naloga je, da nadzorujem ves teren krajevne skupnosti Stara Ljubljana in krajevne skupnosti Trg osvoboditve. Pri tem nadzoru opozarjam različne občane na čistočo. Če pri obhodu terena opazim kakršnokoli napako, to takoj javim tozdu, ki je zadolžen za ta opravila in jim moram priznati, da kar se da vestno in hitro pridejo na poziv. Te napake so včasih svetilke, ograje, drevesa, prepolni koški, nečistoča okoli kontejnerjev ali celo pozabljeno pobiranje smeti.

4. aprila smo imeli odvoz kosovnega materiala in ob tej priložnosti lahko pohvalim TOZD Higiene, da so še isti dan vso robo, ki so jo občani pripravili na pločniku pred hišo, pobrali do zadnjega. Tudi kontejnerje mnogo bolj redno pobirajo in se močno pozna sprememba vodilnih ljudi.

Novi direktor tovariš Lu-

naček in tovariš Tkalec sta obiskala vseh 12 krajevni skupnosti osebno, pogovorili smo se tudi o vseh težavah in o črnih točkah, katere ima vsaka krajevna skupnost.

Dobra beseda prinese srečo

Bil je terek. Terek, kakor vsak terek v letu. Pa je bil vendar edinstven, poln novih spoznanj in doživetij. Če sedaj pomisliva na trenutke, ki sva jih doživeli pri Ivanu Troštu, postajava vedno bolj prepričani, da vseh novih spoznanj ne bova mogli spraviti na papir. In kakšni trenutki so to sploh bili? Trenutki smeha, žalosti in prepričanja, da če hočeš biti srečen, moraš osrečevati tudi druge okoli sebe.

Kot vedno sva zjutraj prišli v šolo nasmejani, ne da bi kaj slutili. Po končani uri biologije sva se z razredničarko pogovorili o pomoči starim ljudem. Pokazala na-

V KS Stara Ljubljana pa moram pohvaliti občane, ki stanujejo v ulici Reber in v ulici na Grad, da so tako prizadevni, da ob času, ko gredo v službo, prineso vrečke do kontejnerja, ki je daleč od njihovega doma.

FRANJO GAŠPERLIN

ma je spisek, ki ga je dobila od RK. Na njem so bila napisana imena in naslovi ljudi, ki so potrebni pomoči. Tem pa naj bi pomagali učenci, ki stanujejo blizu njihovih domov.

V naši ulici je veliko starih ljudi, ki potrebujejo pomoč. Tudi ti so bili napisani na spisku in s tovarišico sva se domenili, da jih bova redno obiskovali in jim po vseh svojih močeh pomagali.

Od štirih, ki naj bi jim nudili pomoč, naju je najbolj pristržno sprejel Ivan Trošt. Že pri vratih so se mu usta raztegnila v prijeten nasmeh. Potem ko sva se predstavili, kdo sva in zakaj sva

prišli, naju je povabil v lepo urejeno kuhinjo. Ker mu je pred nekaj meseci umrla žena, je bilo proti najinim pričakovanjem vse na svojem mestu. Okraski, ki so bili od njegove žene, so bili na zidu. Kosilo, ki je bilo na mizi, pa je ostalo nedotaknjeno. Prinesli so mu ga iz vrta. Čeprav je bil lačen, mu golaž ni dišal. Bil je preveč prevzet nad tem, da se ga kdo sploh še spomni. To nama je tudi lepo opisal.

Čeprav ima že krepko čez 90 let, dobro sliši, piše in bere pa kar brez očal. Kljub svoji starosti je zelo razumevajoč in gostoljuben človek. Z veseljem nama je povedal, da je njegova noga po operaciji že dobro okrevala. Govoril je, govoril, dokler ga nisva spet vprašali, če morda potrebuje kaj iz trgovine. Spomnil se je, da ga bo mogoče obiskala nekakšna družba in nama je naročil, naj mu prineseva nekaj za pogostitev njegovih prijateljev. Prinesel nama je torbo, v kateri so bile steklenice. Ko sva odhajali v trgovino,

naju je s pogledom spremljal skozi okno in v očeh so se mu zableščale solze. Ob vrnitvi naju je čakal že pri vratih. Ko je videl, da sva nalogo vestno in hitro opravili, naju je še bolj vzljubil in govoril, naj še večkrat prideva. Prišel je trenutek slovesa, a ne za vedno, le za ta prvi, nepozabni obisk, ki nama je ustvaril nova čustva sreče in spoštovanja. Od čilega Ivana Trošta sva odšli s polnimi žepi dobrot ter s srečo in veseljem v srcu. Ivan Trošt naju je pozdravil še skozi okno, potem pa se je njegov obraz zasijal v odsevu spomladanskih žarkov. Srečen je bil. In ko nama je še zadnjič pomahal, je s tem bržčas hotel povedati, naj se čimprej vrneva.

Večkrat pomisliva nanj in obujava prijetne spomine tistega prvega, nepozabnega torka. Želiva si, da bi bilo veliko otrok, ki bi hoteli pomagati starejšim, saj se bodo sčasoma tudi oni postarali in hrepeneli po pomoči in bližini mladih.

NEJKA KOLBL, HELENA RUPNIK, 7. b OŠ MAJDA VRHOVNIK

DOBER DAN, NAŠ OBČAN

S poletom pridejo tudi uspehi

Pozna jo predvsem mladina, ki si prek študentskega servisa sama zagotavlja možnost šolanja na srednjih in visokih šolah v Ljubljani. Delo vodje ŠS zahteva »celega moža«, kar govorijo že številke o celoletnem prometu te organizacije. Pozna jo tudi krajan KS Josip Prašnikar, v kateri prav tako dela za »celega moža«.

Roža Šilc je bila na programski konferenci KO SZDL 16. decembra lani izvoljena za predsednico krajevne organizacije. Pogovarjali smo se v prostorih KS, kjer je njeno drugo delovno mesto, kakor sama pravi.

»Vsak dan sem tukaj. Spoznati moram celotno problematiko, s katero se ubada KS,

ja do »dvojnih tirov«, s čimer se reševanje vprašanj samo zavlačuje. Izredno občutljivo in zahtevno je to delo, vendar sem ga prevzela po tehtnem premisleku in v prepričanju, da mi bodo dosežani aktivisti pomagali pri tem. Tako tudi je in v delo skušam vložiti čim več sebe, vsak prosti trenutek žrtvujem za svojo KS.

»Se vam ne zdi, da je breme takega dvojnega dela le pretežko?«

»Predvsem opravljam svoje delo – kot vodja Študentskega servisa in kot predsednica krajevne organizacije SZDL – z veseljem. Rada ga opravljam, še posebej, kadar so tudi uspehi vidni. Poleg tega sem po naravi večen optimist, pri delu pa izredno dosledna. Res je, da je veliko aktivistov preobremenjenih, medtem ko se drugi krajan spretno izmikajo delu v KS (občutek imam, da so to predvsem mlajši, ki so šele ustvarili družino in je potem tudi v neki meri razumljivo, saj zahteva nega in vzgoja otrok, najbolj dragocene družbene »snovi«, veliko časa). Prav zato bomo najprej kadrovsko okrepili vse samoupravne organe v KS, pritegnili k delu kar največ ljudi, predvsem komunistov. Pobuda, naj bi člane ZK, zaposlene v delovnih organizacijah, »sprostili« za delo v KS, je dobra, saj uresničujemo ti delavci veliko svojih vsakodnevni interesov pri nas (varstvo otrok, preskrba ipd.)«

»Nekaj časa pa mora vsakdo imeti tudi zase, za družino?«

»Kadar si delo dobro organiziraš, imaš čas za vse. Priznam, da mi je sedaj »zmanjkalo« časa za tek na smučeh, s katerim se ukvarjam z velikim veseljem, pa tudi marsikateri koncert v Cankarjevem domu je spolzel mimo mene. Ampak to je samo sedaj, na začetku; dovolj časa bo še za vse.«

M. Z.

POGOVOR Z ALOJZOM ŠPUROM, PREDSEDNIKOM SLOVENSKEGA DRUŠTVA »PLANIKA« V ŠVICI

Prikazali smo pravo sliko Jugoslavije

Od lanskega decembra dalje je Alojz Špur predsednik slovenskega društva Planika v Winterthuru v Švici. Te dni se je mudil v Ljubljani in naprosili smo ga za kratek pogovor o dejavnosti tega društva.

»Predvsem želimo popestriti naše delo,« je povedal Špur in dodal, da si prizadevajo za prihodnje leto najti nove oblike, s katerimi bi pridobili kar največ Slovencev, ki so na začasnem delu v Švici. Ob tem je še pojasnil, da je bilo slovensko društvo Planika (ki pa v Švici ni edino) ustanovljeno leta 1974 in da šteje zdaj 120 članov. Več kot polovica članov je zelo aktivnih. V okviru društva delujeta smučarska in kegljaška sekcija.

»Ali tako organizirate tudi prireditve?«

»Seveda. Vendar moram povedati, da ne izgubljam časa po nepotrebnem. Pred vsako prireditvijo se sestane naš odbor samo dvakrat. Prvič, ko se dogovorimo za organizacijo prireditve in si razdelimo naloge; drugič, tik pred prireditvijo, da ugotovimo, ali je vsakdo opravil svojo nalogo.«

Prireditve imajo več. Pozimi v februarju imajo v Unterbergu veleslalom. V marcu proslavijo dan žena, junija pa imajo tradicionalni piknik. Septembra je v Pfungenu »vinska trgatav« in isti mesec priredijo tudi planinski izlet. Novembra imajo osrednjo proslavo dneva republike, na kateri sodelujejo vsa štiri slovenska društva v Švici.

»Ali se vključujete v podobne prireditve, ki jih organizirajo Švicarji?«

»Da. Aktivno sodelujemo na tako imenovanem Albanifestu v Winterthuru. To je zelo velika prireditve, na kateri sodeluje 230 društev. Takrat postavijo v mestu in okolici šotore, mesto zaprejo za promet in po ulicah plešejo vso noč. Mi imamo svoj šotor, ki lahko sprejme 150 ljudi. Lani smo pred njim pekli odojka na žaru in to je bila tolikšna atrakcija, da

nas je posnela celo švicarska televizija.«

»Kakšni so odnosi med vami in Švicarji?«

»Lahko rečem, da so dobri. Kar se nas tiče, smo uspeli mnogim Švicarjem prikazati Jugoslavijo v povsem drugačni luči, kot so si jo zamišljali. Prav zaradi odnosov, ki smo jih uspeli ustvariti v okolju, v katerem živimo, je marsikateri Švicar že obiskal Jugoslavijo kot turist in ni bil razočaran.«

»Imate tudi slovensko šolo?«

»Planika je bila že pred osmimi leti pobudnik za slovenski oddelek dopolnilne jugoslovanske šole. Zdaj obiskuje ta oddelek 32 učencev.«

Ob koncu pogovora je Alojz Špur še povedal, da naši zdomci ob prihodu nã počitnice v Jugoslavijo najraje poiščejo prostor v kakem počitniškem domu. Pa ne zato, ker ne bi zmogli stroškov za hotel, ampak zato, da pridejo njihovi otroci v stik z domačimi in da se tako izpopolnijo v znanju slovenščine.

NIKO ISAJEVIČ

HUMORESKA

Kava

Tega pa res ne razumem več. Naša država nas je zdaj njegala pol leta intenzivno vzgajala v stabilizacijskem duhu s tem, da nam je zaprla skoraj vse kofetarske izvore. Zdaj pa nenadoma, pravijo, se bo dalo dobiti kavo – kolikor hočete po nekaj več kot tisoč dinarjev za kilogram.

S sinhrono akcijo vseh odgovornih za preskrbo je naša skupnost dosegla prav zavidljive uspehe. Najprej je kave zmanjkalo v naših trgovinah. No, ljudje, ki so vedno bolj obveščeni celo od tistih, ki si zakone izmišljajo, so bili pripravljene na to pomanjkanje. Priskrbeli so si velike zaloge kave, upajoč, da bo pomanjkanje krajše sape. Ampak naša sistemska nepreskrba je bila tokrat izborna organizirana. Kava je bolj ali manj

dokončno izginila iz jugoslovanskih trgovin že pred dvema letoma.

No, ljudje, ki imajo vedno nekaj proti sistemskim ukrepom, so se seveda po-zvižgali na to. Hodili so po kavo v Avstrijo, Italijo, Grčijo, Madžarsko in k drugim sosedam, ki se jim o prednostih nepreskrbe še ne sanja.

Toda naše oblasti so bile na to pripravljene – pred pol leta so zaprle meje; pravzaprav mora vsakdo, ki hoče ven, plačati 5.000 din depozita. Pri povratku tistih, ki imajo dovolj denarja za depozit, pa so jih cariniki ostro naskočili in carinili oziroma plenili kavo vsem tistim, ki so jo imeli več kot pol kilograma.

Tako je bila akcija popolna. Tudi sam sem kavopivec, oziroma sem to bil. Vsako popoldne sem po kosilu popil eno, domačo. Najprej iz skromnih zalog, po-

BOGO SAJOVIC

tem iz lastnega uvoza, potem pa... potem jo je zmanjkalo. In tako sem se začel kave odvajati, hkrati pa sem začel spoznavati, kako stabilizacijsko in zdravju dopadljivo je to početje naše skupnosti. Ko sem nehal piti kavo, se mi je poznalo na denarnici in pri zdravju.

Zdaj pa nenadoma, ko so se zvišali prometni davki, pravijo, da bo kave dovolj. Na daleč se sicer izogibam tistim štacunam, kjer naj bi prodajali kavo, kajti res me je strah, da me bo kava premamila in da se bom spet vrgel v objem tega mamila. Ne vem sicer, koliko časa bom vzdržal, ampak globoko v srcu upam, da bo naša država s kakšnim izrednim ukrepom spet poskrbela za ustrezno nepreskrbo, mene, skoraj ozdravljenega kofetarja, pa obvarovala pred tem jugoslovanskim zlom številka ena.

DOGOVORI

Gradišče 10, p. p. 191 – Telefon 214-296, 223-510 in 223-509 – Izhaja štiri-najstrednjevno – Naklada 16.500 izvodov

Izdajateljki svet:

Lojza Cepuš – predsednik, Srečo Čož – podpredsednik, člani: Ivo Bogataj, Franc Boštjančič, Tanja Keršmanec, Miro Kokolj, Stanka Marin, Franc Možina, Andrej Mlinar, Ksenija Preželj, dr. Marko Polič, Ida Rebolj, Milan Slomnik in Meta Verbič

Ureja uredniški odbor:

Srečo Čož, Vito Komac, Dragica Kremser, Bojan Lubej, Jože Pirc, Janko Rednak, Anka Štrukelj, Rudi Žavbi, Brane Žugelj, Niko Isajević (odgovorni urednik), Lučka Špat (urednica), Matija Čož (tehnični urednik).

Rokopisov ne vračamo. Tisk: ČGP »Delo«, Likozarjeva 1